

V. P. Borovička

Století šakalů

Století šakalů

PRAHA 2008

V. P. Borovička: Století šakalů

Vydání druhé.

Copyright © 2008 V. P. Borovička, dědicové

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2008 jako svou 1357. publikaci

Přebal a vazba © 2008 Ricardo a Baronet

Montáž na přebalu © 2008 Richard Carrasco

Korektor Josef Frajs

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-133-1

BARONET

Praha 2008

V. P. Borovička

Století šakalů

Obsah

Když byl terorismus v plenkách	9
Organisation Consul	15
Vídeňská noc	23
Malý Velký šakal	45
Preludium.....	67
Pistole v kytici růží	91
Případ LH 181	129
Škaredý víkend	187
Kožené hlavy	199
Princezna Patricie	213
Případ Velkého Alberta.....	227

Když byl terorismus v plenkách

Rozhodnutí soudu ve Stuttgartu z 12. února 2007 vzbudilo rozruch nejen v Německu, ale i v ostatních evropských státech. Brigitte Mohnhauptová, přezdívaná „železná dáma Frakce Rudé armády“, odsouzená na doživotí, byla po čtyřiaadvaceti letech ve vězení předčasně propuštěna na svobodu. Sedmapadesátiletá Mohnhauptová, která kvůli terorismu strávila za mřížemi celkem osmadvacet let, bývala vůdčí osobností druhé generace Frakce Rudé armády (RAF) v Západním Německu. Její propuštění vyvolalo vlnu nesouhlasu a bouřlivých diskusí. Německá i evropská veřejnost si v době tažení proti al-Káidě musela pracně připomínat, že zejména v 70. letech 20. století byla Evropa sužována vlnou „domáciho“ terorismu.

Kniha, kterou čtenář drží v ruce, je literární rekapitulací historie terorismu tehdejší doby. Je antologií jednotlivých příběhů, které V. P. Borovička připravil pro knihu *Století šakalů*, jež vyšla roku 1985. Po uplynutí více než dvou desetiletí bylo třeba vypustit případy, jež bychom dnes mezi teroristické činy nezařadili, či události, o nichž s odstupem času můžeme říci, že prostě do dějin nevstoupily. Tato antologie tak nepřímou navazuje na výběr případů z knihy *Atentáty, které měly změnit svět*, vydaný nakladatelstvím Baronet v roce 2007. Politicky motivované vraždy jsou násilnými činy, jež měly ovlivnit vývoj událostí, ale až na výjimky jej nezměnily anebo vyvolaly reakci, kterou atentátníci neočekávali. Podobně teroristické útoky mají obvykle opačný důsledek, než jejich strůjci zamýšleli.

Pojem terorismus se v politické literatuře vyskytuje už od konce 18. století v souvislosti s Francouzskou revolucí. Někteří autoři mezi teroristické činy zařazují i úkladné vraždy či atentáty, ty však podle našeho soudu do této kategorie nenáleží. Patří sem však bombové útoky, držení rukojmích a v posledních desetiletích také únosy letadel. Cílem teroristů totiž nebývá odstranění konkrétní politické osobnosti. Zaměřují se na náhodné nevinné oběti, jejichž smrt má šokovat a zastrašit veřejnost i politickou garnituru států a vynutit si výhody nebo politický respekt. Od 70. let se také objevuje termín „státní terorismus“, jímž jsou označovány režimy, jež teroristickou činnost podporují. V minulosti to byla kupříkladu Libye nebo Afghánistán v době, kdy jej ovládl Táliban.

V tomto smyslu terorismus do své komplexní fáze vstupuje až po druhé světové válce. Součástí řady národnostních konfliktů ve třetím světě byly teroristické akce, jež ve spojení s politickým úsilím vedly ke vzniku samostatných států. Jako příklad uveďme Izrael, Kypr, Alžírsko. V jiných případech terorismus k dosažení cílů nevedl – například v Palestině nebo španělském Baskicku. Terorismus používali také různí „městští partyzáni“ v zemích Latinské Ameriky – Argentině, Uruguayi či Brazílii. Je to metoda politického boje, kterou volí jak extrémní levice, tak i pravice. Frakce Rudé armády (RAF) ve Spolkové republice Německo či Rudé brigády v Itálii patřily do první skupiny, zatímco Organizace tajné armády (OAS) ve Francii do druhé.

Od 70. let se také začíná hovořit mezinárodním terorismu, neboť teroristé často působí i mimo svou zemi. V současné době je právě tento druh terorismu největší hrozbou, neboť nejnebezpečnější teroristická organizace al-Káida má vybudovanou síť v mnoha zemích. Na konci 70. let se terorismem vážně začala zabývat i vláda a Kongres spojených států amerických a boj proti mezinárodnímu terorismu se stal součástí zahraniční politiky USA. Vznikl seznam zemí, které podporují terorismus. Mnoho států udržuje speciální jednotky pro boj s teroristy.

Nicméně ani v současné době není přesně definováno, co je a co není terorismus. Někteří autoři zastávají příliš široké pojetí a zahrnují sem také etnické násilí na národnostně smíšených územích, jako jsou kupříkladu konflikty mezi křesťany a muslimy v Libanonu, mezi Turky a Řeky na Kypru či Tamily a Sinhálci na Srí Lance, nebo i genocidy v Rwandě či súdánském Dárfúru. Přestože v těchto konfliktech dochází k použití teroristických metod, jde o národnostní konflikty, či v africkém případě dokonce o projevy kmenové zášti a nenávisti. Stejně tak do jiné kategorie patří genocidní chování vůči vlastnímu obyvatelstvu či obyvatelům okupovaných zemí, jehož se dopouštělo nacistické Německo či Sovětský svaz.

A jak je to s cíli teroristů? Obecně lze konstatovat, že pokud jsou teroristické akce jen podpůrnou metodou politického dosažení vyššího cíle, jakým je třeba národní nezávislost, v mnoha případech se opravdu úspěch dostavil. Je však otázka, zda právě terorismus nebyl kontraproduktivní složkou celkového úsilí. Teroristé stejně jako atentátníci totiž podléhají iluzi, že individuální akty násilí pomohou uspíšit změny ve společnosti rychleji a účinněji než běžné politické postupy. Ve skutečnosti tomu bývá mnohdy přesně naopak. Přes obrovskou publicitu, kterou v souladu s očekáváními teroristů jejich činy získávají v médiích, dosahují aktéři velmi málo. Především proto, že jejich cíle bývají velmi mlhavé. Islámská al-Káida se snaží otřást, destabilizovat a oslabit údajně prohnitou a dekadentní západní, především americkou společnost. Z historie však víme, jak usilování o tak neurčité cíle obvykle dopadá. Za druhé světové války německé letecké útoky na anglická města měly zlomit morálku obyvatelstva. Britská a americká odvěta v podobě nelítostného bombardování Německa měla tentýž cíl, avšak ani v tomto případě jej dosaženo nebylo. Útok al-Káidy pomocí unesených letadel na Světové obchodní centrum a Pentagon 11. září 2001 vyústil spíše k projevům solidarity s postiženými či projevům hrdinství, stmelení společnosti, k němuž obvykle dochází v okamžích

ku ohrožení. Spojené státy americké útoky přiměly k masivnímu tažení proti terorismu, jež al-Káidě zkomplikovalo život.

Terorismus je zkrátka velmi komplikovaný a různorodý společenský jev, jež se proměňuje i v průběhu času. Nicméně je tu stále, a dokonce v ještě obludnější podobě, než v době, kdy V. P. Borovička psal tuto knihu. Žádný z příběhů, jež jsme zařadili do tohoto vydání, není mrtvou, neaktuální záležitostí. Kapitola *Malý velký šakal* pojednává o teroristovi Carlosovi, jenž proslul jako nepolapitelný organizátor krvavých pumových atentátů, únosů a vražd, a jenž nesl přezdívku „Šakal“. V době studené války, kdy pobýval i v Praze, byl stejnou teroristickou „hvězdou“ jako dnešní král teroristů Usáma bin Ládín. Největší proslulost získal, když se mu před 31 lety podařilo ve Vídni unést jedenáct ministrů, kteří se účastnili jednání Organizace zemí vyvážejících ropu. Dnes osmapadesátiletý „Šakal“ již více než dvanáct let sedí ve vězení, odkud občas na sebe upozorňuje skandálními žalobami. Kapitoly *Preludium* a *Pistole s kyticí růží* zevrubně mapují krátký život RAF, jenž v nedávné době opět zviditelnila Mohnhauptová. *Případ LH 181* je dramatickým popisem únosu západoněmeckého letadla palestinskými teroristy, jejichž cílem bylo vynutit si propuštění vězňených členů Frakce Rudé armády. Současně je vyličením perfektní akce západoněmeckého protiteroristického komanda, jež únosce v somálském Mogadišu zlikvidovalo. *Kožené hlavy* vypovídají o jedné akci Rudých brigád v Itálii a *Princezna Patricie* je extrémním případem dcery amerického tiskového magnáta Randolpha Hearsta, která měla pocit, že si může všechno dovolit, a tak se zkusila povyrazit jako teroristka. *Případ Velkého Alberta* pojednává o zločinci Albertu Spaggiarim, jenž pracoval pro francouzskou Organizaci tajné armády.

Současný terorismus a jeho metody se dosti liší od popisovaných případů. Mezinárodně rozvětvená chobotnice jménem al-Káida má nesrovnatelně větší možnosti

než intelektuálské městské gangy, jako byla kupříkladu Frakce Rudé armády ve Spolkové republice Německo. Také počet obětí terorismu roste. Během útoku na Světové obchodní centrum a Pentagon 11. září 2001 pomocí unesených letadel, jenž měla na svědomí al-Káida, zahynuly tři tisíce lidí. Mění se i technické možnosti, jež teroristé 70. let neměli. Dne 11. března 2004 se madridské příměstské vlaky staly terčem teroristických útoků, k nimž se opět přihlásila organizace al-Káida. Při útocích zahynulo 192 lidí a 1460 bylo zraněno. Nálože byly odpáleny na dálku pomocí mobilních telefonů. Proměnila se i taktika. Útoky islámských teroristických organizací, jejichž členové jsou prodchnutí horoucí náboženskou vírou, se změnily v sebevražedné akce. Tuto metodu, proti níž je jen těžká obrana, používají i palestínští bojovníci v Izraeli. Čečenští teroristé v Rusku se zaměřili nejen na sebevražedné pumové útoky, ale i na zájímání nevinných rukojmí jako v moskevském divadle Na Dubrovce v říjnu 2002 či 3. září 2004 ve škole v Beslanu, kde bylo nakonec 334 mrtvých, z toho 186 dětí, a 728 raněných.

V. P. Borovička k příběhům, jež zpracovával, přistupoval s tehdy vzácnou objektivitou. „Snažil jsem se o přísně věcnou rekonstrukci bez návodu, jak se k události stavět,“ píše v předmluvě k vydání z roku 1985. „Fakta jsou totiž dostatečně výmluvná.“ Proto se k jeho příběhům z prostředí teroristických organizací, jež se odehrály před desetiletími, čtenář může vracet i po tak velkém časovém odstupu. Terorismus počátku 21. století je jiný, než byl v 70. letech minulého století. V době, kdy civilizovaný svět vede proti němu otevřenou válku, je přinejmenším zajímavé a poučné si připomenout, jak to bývalo „za starých časů“.

Michael Borovička

Organisation Consul

„Včera přijel kurýr z ústředí,“ řekl nadporučík Tillessen.

„Konečně rozkaz?“ zeptal se poručík Schulz.

„Vybrali nás dva. Máme jít na Erzbergera.“

„Co zbraně?“

„Pro všechny případy ruční granáty. Jinak pistole. Mauser sedm pětadesát, devítka parabellum.“

„Ví o tom Killinger?“

„Když přišel rozkaz z ústředí...“

„Krytí?“ zeptal se ještě Schulz.

„Rotmistr von Möhring přinesl peníze na výlohy. Zbytečně moc. Tady se máme normálně odhlásit, jako když jedeme na tři neděle na dovolenou.“

„Dobře, ale krytí...?“

„S tím už si pomůžeme sami... Nikoho přece ani ve snu nenapadne, že právě my dva... A potom dostaneme pasy.“

„Kde ho najdeme?“

„Jel na dovolenou do Černého lesa.“

„Říká se, že se ve skutečnosti jmenuje Herzberger.“

„To by ale byl židák!“

„Stačí, že podepsal příměří a vydal naši obchodní flotilu!“

„Ale jestli je ještě ke všemu židák?!“

„Erzberger je zrádce. A to je dost!“

Šestadvacetiletý bývalý námořní nadporučík Heinrich Tillessen a osmadvacetiletý poručík mimo službu Heinrich Schulz se vydali po stopách oběti. Tajný spolek *Organisation Consul*, kterému velel někdejší korvetní kapi-

tán Ehrhardt, jim nebyl dost radikální, proto utvořili samostatnou akční skupinu. Ta nehodlala přešlapovat dlouho na místě. Rozhodla se přejít rovnou do útoku.

Poslanec Mathias Erzberger, vedoucí politik katolické strany středu, ministr bez portefeje, podepsal jako vedoucí německé delegace podmínky compiegneského příměří, udělal tak z německé strany tečku za první světovou válkou. Lancknechti, nezaměstnaní vojáci z povolání, žoldáci a prusáckí oficiři ho proto začali nenávidět. Měli pocit, že je připravil o kariéru. Erzberger se stal cílem útoků reakčních živlů. Členové polovojenského tajného spolku někdejších oficírů *Organisation Consul* se rozhodli potrestat ho za domnělou zradu.

4. srpna 1921 odjel Schulz brzo ráno ke své matce do Saalfeldu. Druhý den odešel také Tillessen na nádraží a koupil si jízdenku do Saalfeldu. Navečer se sešli, domluvili se, šestého pak odjeli společně do Berlína. Ubytovali se ve Špandavě a téměř celý týden se snažili zjistit, kam a kdy odjel Erzberger. Dozvěděli se to od vrátného Říšského sněmu. Poslanec Erzberger odjel do jižního Německa, Schulz a Tillessen museli sami vypátrat jeho adresu. Zvolili jednoduchou metodu. Ve Stuttgartu vytlačil Tillessen číslo sekretariátu strany středu (Zentrums-partei).

„Tady poslanec Herold. Můžete mi říci adresu kolegy Erzbergera...? Mám pro něj důležitou zprávu.“

„Pan poslanec odjel do lázní Jordansbad.“

Tentokrát se Schulz proměnil v inženýra, odjel sám do Jordansbadu, tam se dozvěděl, že hledaný je v Beuronu. Aby nejezdili zbytečně sem a tam, zavolali ještě z Ulmu do Beuronu a přesvědčili se, že tam Erzberger skutečně bydlí.

Schulz a Tillessen nepatřili zřejmě k atentátníkům typu Charlotty Cordayové nebo Gavrila Principa, kteří se už napřed smířili se smrtí. Oba bývalí oficiři, nyní členové akčního výboru *Organisation Consul*, nechtěli obětovat své životy, proto se maskovali. Nejdřív si dali přebarvit vlasy, obstarali si osobní doklady na smyšlená jména,

Tillessen si dokonce nasadil monokl, jako obchodník z Jeny Berger a studující práv Briese z Lilienthalu se zapsali v Beuronu v hostinci *U anděla* do knihy hostů.

Měli smůlu, Erzberger odjel mezitím do Renchtalu. Opatřili si podrobnou mapu, vyčkali v Ulmu do jednadvacátého, večer pak se vydali do Oppenau a ubytovali se v dvoulůžkovém pokoji v hotelu *U jelena*. Tentokrát se Tillessen zapsal do knihy hostů jako studující práv Franz Riese z Düsseldorfu a Schulz jako student filozofie Knut Bergen z Jeny. Do hotelového pokoje si dali vynešt jeden velký a dva malé kufry. Ve velkém zavazadle měli zbraně a munici. Sluha se divil, proč je kufr tak těžký, netušil, že jsou v něm ostré ruční granáty.

Teď už teroristé postupovali opatrně krok za krokem, aby svou oběť nevyplašili. Úmyslně se ubytovali dál od Erzbergerova hotelu, dvaadvacátého odjeli autobusem do blízkého Griessbachu, vešli do místního obchodu, koupili si pár nepotřebných věcí a nenápadně se zeptali na Erzbergera. Dozvěděli se, že bydlí v lázeňské budově.

Příští dva dny přšelo, ale oni stopovali svou oběť. Pozorovali poslance Erzbergera na procházce s rodinou, při debatě s jeho kolegy ze strany, byli by mohli střílet, ale ještě vyčkávali. Snad nechtěli příliš riskovat v ulicích malého městečka, zřejmě čekali, až budou moci na soka namířit o samotě. Zjistili totiž, že Erzberger má ve svém programu každodenní dlouhé procházky.

26. srpna vstali hodně brzo. Pokojská je budila už před šestou, majitelka penzionu je vyprovázela a zeptala se jich, jak dlouho se ještě zdrží, oni odpověděli, že ještě pár dní. Odjeli rovnou do Griessbachu v Černém lese a kolem deváté hodiny už číhali na Erzbergera nedaleko lázeňského domu.

Ten měl už od rána napilno. Jednal s poslancem Dietzem, pak vyšli oba ven a pokračovali v debatě na procházce. Schulz a Tillessen je sledovali zpozzdálí. V příhodné chvíli, v zatáčce, když se oba chodci obraceli, že se vrátí do lázeňského domu, udělal Tillessen několik rychlých kroků, vytáhl revolver a ještě v běhu vystřelil.

Schulz se opozdil, nepodařilo se mu vytáhnout velký revolver dost rychle z kapsy. Erzberger byl sice zasažen několika ranami, ale vzchopil se ještě a začal utíkat k le-su. Tillessen vystřelil také na poslance Dietze a těžce ho poranil. Pak měl prázdný zásobník. V té chvíli se podařilo Schulzovi odjistit pistoli. Pálil po utíkajícím Erzbergerovi. Ten se zachytil stromu, svezl se na zem, Schulz k němu přiskočil a z bezprostřední blízkosti mu vpálil dvě kulky do hlavy.

Atentátníci proběhli lesem každý jinou cestou, setkali se na křižovatce, pak se vydali ke svému hotelu v Oppenau. Dali si uvařit kávu, omluvili se majitelce, že přece jen musí odjet dřív, než předpokládali, sbalili kufry, šli na nádraží, aniž si jich někdo všiml, koupili si sice jízdenky do Offenburgu, ale odjeli přes Karlsruhe do Mnichova. Tam zazvonil Schulz 27. srpna brzo ráno u dveří šéfa své tajné organizace von Killinger, ohlásil mu, že splnili rozkaz, a schoval u něj kufry. Ještě téhož večera se oba atentátníci znovu sešli, zasedli spolu k večeři, pak skončili v pivnici, aby pořádnou holbou bavorského pšoru zapili úspěch.

Chodci našli postřeleného Dietze i Erzbergerovu mrtvolu, policie se vydala po stopě atentátníků, ale brzy ji ztratila. Vyšetřovací tým udělal zásadní chybu, která velice pomohla pachatelům při útěku. Z denního tisku se každý den dočetli, v jakém stadiu je pátrání, co policie ví a na co ještě nepřišla, a mohli se podle toho zařídit.

Rozloučili se. Tillessen předstíral, že jede do Lindau na Bodamském jezeře, což mohlo naznačovat, že má namířeno přes švýcarskou hranici do bezpečí. Místo toho ale jel do Schaftlachu. Tak zněl šéfův rozkaz. Organizace se postarala o bezpečný úkryt. Zazvonil na dveře místního lékaře, vyslovil smluvené heslo a zmizel až do 9. září. Také Schulzovi se podařilo skrýt.

Ale policejní pátrání zdárně pokračovalo, bylo už téměř jisté, že se brzy podaří odhalit totožnost pachatelů. Schulz a Tillessen museli dál. Šéf jim proto připravil další úkryt ve Weileru. Když se asi po týdnů hladina uklid-

nila, dostal Tillessen rozkaz dostavit se do ústředí do Mnichova. Tam se setkal se Schulzem, který už byl také připraven na cestu. Právník *Organisation Consul* dr. Müller jim vyplatil značnou částku v dolarech, pak nasedli do připraveného automobilu, někdejší nadporučík Kern, prominentní dobrodruh, s nímž se ještě setkáme, je odvezl k hranici nedaleko Berchtesgadenu, kde je už čekala spojka a převedla je přes hranice do Rakouska.

Konečně byli v bezpečí. Teď si mohli dovolit neobvyklý tah. Poslali státní prokuraturu v Offenburgu, která vedla vyšetřování, dopis odeslaný jakoby z Emdenu, v němž podepsaní Schulz a Tillessen oznamují, že jsou už v bezpečí, proto považují za svoji povinnost oznámit německé veřejnosti jisté podrobnosti o atentátu na Erzbergera. Především prohlašují, že nejsou pachateli, ale jen pomocníky. Dostali za úkol svést policejní orgány na falešnou stopu, aby se zatím skuteční viníci uklidili do bezpečí. Svůj úkol splnili, jsou v bezpečí a skuteční vrahové také.

Proto si mohou dovolit ještě další prohlášení: rozkaz jim dala jistá porýnská organizace, jejímiž členy jsou. Osoby, jejichž jména se objevila v souvislosti s atentátem v denním tisku, neměly s akcí nic společného.

Byla to neobvyklá finta pronásledovaných teroristů. Není známo, zda jí policisté uvěřili nebo neuvěřili, jisté je, že se oběma pachatelům podařilo zmizet za hranicemi. Z Rakouska odjeli brzy poté do Maďarska, kde našli luxusní úkryt na zámcích tamějších bývalých důstojníků. Dlouhý čas se schovávali u tehdejšího kapitána generálního štábu Gyuly Gömbösiho, velkého přítele Němců a pozdějšího ministerského předsedy. Se svou organizací byli stále ve styku, doktor práv Müller se staral o jejich finanční záležitosti, zajišťoval jim cestovní pasy na smyšlená jména, když jim hrozilo bezprostřední nebezpečí; policie totiž vypátrala Schulzův úkryt a zatkla ho, přátelé mu pomohli utéci do Afriky, kde žil v klidu a pokojí až do roku 1933, kdy byla vyhlášena amnestie. Pak se vrátil domů. Tillessen se dostal na falešný cestovní

pas, vystavený na jméno Hans Nagold, do Španělska, kde pracoval u letecké společnosti.

Už od 10. března 1920 se připravovaly reakční vojenské oddíly na politický zvrat v Německu. V noci na 13. vtáhla námořní brigáda pod velením kapitána Ehrhardta do berlínských ulic. Junker Kapp se prohlásil hned nazítkem říšským kancléřem, chystal se prosadit vojenskou diktaturu a obnovit monarchii. Dělníci pod vedením komunistů a sociálních demokratů zorganizovali všeobecnou stávkou, Kappův puč byl likvidován, sám Kapp musel utéci za hranice do Švédska. Když se vláda vrátila 17. března ze Stuttgartu do Berlína, slíbila rozpustit vojenské organizace, ale slib nedodržela. Vojenské jednotky stále ještě hrály značnou roli, zejména při potlačení dělnických akcí v Porýní. Německá buržoazie si znovu upevnila politické pozice.

Generál Ludendorff a korvetní kapitán Ehrhardt, který se smutně proslavil za Kappova puče, se rozhodli pro jinou taktiku. Pod Ehrhardtovým vedením se utvořila tajná *Organizace Konzul* (Organisation Consul). Měla jediný cíl: terorem, politickými vraždami znepokojovat klidný vývoj v zemi a zastrašovat demokraticky smýšlející politiky. Němečtí reakční průmyslníci podporovali Ehrhardta finančně, bývalí důstojníci a vojáci z povolání, kteří byli nyní bez zaměstnání, se houfně přidávali.

Sám Manfred von Killinger, šéf radikální skupiny a přímý nadřízený obou atentátníků, přiznal, že se příslušníci *Freikorpsu* (vojenské organizace) rekrutovali výhradně z bývalých vojáků. Nedovedli nic než střílet. Neměli chuť přeskolit se pro civilní zaměstnání, byli zvyklí poslouchat rozkazy, nezáleželo jim na tom, pro koho a za co bojují.

Ehrhardtova námořní brigáda se zformovala už začátkem roku 1920 v Döberitzu; nerespektovala rozkaz, odmítla odevzdat zbraně a místo toho se vydala na pochod do Berlína. Když zkrachoval puč zemského ředitele Kappa a generála von Lüttwitze, museli se členové brigády rozejít, velitel Ehrhardt zmizel, aby se brzy poté

objevil jako konzul Eichwald v Mnichově. Přestože na něj byl vydán zatykač, žil a pracoval pod krycím štítem firmy na zpracování dřeva a zorganizoval svou teroristickou skupinu, která byla nazvána jeho jménem.

Při pozdějším vyšetřování okolností, jež vedly k atentátu na Erzbergera, vyšlo najevo, že šlo o polovojský tajný spolek s podrobně promyšlenou organizací, v níž jednotlivá oddělení měla za úkol obstarávat tajné informace a realizovat teroristické akce. Velitelem nejdůležitějšího výkonného oddělení „b“ – operačního – byl nadporučík Manfred von Killinger. Pod jeho velení patřili i vrahové Schulz a Tillessen.

Pro začátek dostala Killingerova skupina od německých reakčních průmyslníků dotaci ve výši tří set tisíc marek na konto v mnichovské filiálce *Deutsche Bank*. Při policejní prohlídce bytu jednoho z členů *Organisation Consul*, Alberta Brörena v Řezně, se objevily stanovy tajného spolku. Z jejich preambule jsou zřejmé ideové a faktické cíle. Organizace se měla postarat o šíření nacionálního smýšlení, měla bojovat proti Židům, sociálním demokratům a všem levicovým radikálním stranám, proti Výmarské ústavě, měla propagovat německou federaci. Aby toho docílila, měla sdružovat odhodlané, nacionalisticky smýšlející muže, kteří měli zabránit revolučním snahám v Německu. Každý člen přísahal, že bude zachovávat tajemství. Zrada se trestá smrtí...! *Organisation Consul* stála v pozadí několika politických vražd, atentátníci Schulz a Tillessen jednali na přímý rozkaz.

Původ vrahů a jejich dosavadní činnost zdůvodňují jejich rozhodnutí. Heinrich Tillessen se narodil v rodině generálporučíka Karla Huga Franze Tillessena jako jednaté dítě. Jako kadet vstoupil na námořní akademii, všichni jeho bratři byli rovněž námořními důstojníky. Později ho odveleli ve funkci strážního důstojníka na velitelskou loď korvetního kapitána Ehrhardta. Když Německo prohrálo válku, zúčastnil se potopení německé flotily, skončil v britském zajetí, ale už v únoru 1920 byl

propuštěn a vrátil se domů. Za Kappova puče se připojil k Ehrhardtově námořní brigádě.

Otec Heinricha Schulze byl lékař, syn vystudoval reálné gymnázium v Jeně. Když vypukla válka, přihlásil se Schulz jako jednoroční dobrovolník, bojoval na západní frontě, v roce 1918 dostal hodnost poručíka, byl raněn a vyznamenán Železným křížem. Za Kappova puče odjel do Berlína, kde se setkal v Ehrhardtově námořní brigádě s Tillessenem. Oba byli fanatickými antisemity a zapřísáhlými nacionalisty. Přes tajnou organizaci *Germanen-Orden* se dostali do *Organisation Consul*, kde pracovali v Řezně a později na vlastní žádost v Mnichově v akčním teroristickém oddělení Manfreda von Killinger, s ním se pak dohodli, že zavraždí „zrádce“ Erzbergera, úhlavního nepřítele německého národa. Finanční prostředky dala k dispozici organizace, částku jim vyplatil rotmistr von Möhring.

Po druhé světové válce v květnu 1945 zatkla americká vojenská policie nejdřív Tillessena a uvěznila ho v Heidelbergu. V únoru 1947 ho II. trestní komora zemského soudu v Konstanci odsoudila za zločin proti lidskosti na patnáct let do vězení. Schulze odsoudila porota v Offenburgu pro stejný zločin na dvanáct let. V roce 1952 byli oba z výkonu trestu cestou milosti propuštěni. Bádensko-württemberská vláda jim změnila zbytek trestu na podmíněný. Zajímavé je, že se za jejich omilostnění přimlouvala i vdova po zavražděném Erzbergerovi.